

25 jaar

als vriend van Jezus in het priesterschap

Pastoor Tuan is 25 jaar priester. Wat is het levensverhaal van deze goedlachse, vlot pratende verteller met wortels in Vietnam?

Een interview

Tuan T. Nguyen (10-02-1968) groeit op in een katholiek gezin in een klein dorpje aan de Vietnamese zuidkust, nabij Ho Chi Minh stad, het voormalige Saigon. Vanaf zijn jongste jaren is God aanwezig in het leven van Tuan. Direct na de geboorte brengt zijn vader hem, in gezelschap van peetoom en peettante, naar de kerk om gedoopt te worden. Thuis bidt het gezin voor het eten en bij het huisaltaar. Ouders stimuleren Tuan om naar de kerk te gaan, hij doet zijn Eerste Communie en daarna het Vormsel. Maar eigenlijk komt dit kerkbezoek voort uit de behoefte om zijn ouders een plezier te doen. "Ik had geen bijzondere band met God of met de Kerk", zegt hij hierover.

Dan breken er andere tijden aan in Vietnam. In 1980, hij is dan twaalf jaar, vlucht hij voor de dienstplicht die het communistische regime instelt voor de Vietnamese jongens. Zonder te weten wat hem te wachten staat zetten zijn ouders hem met zijn vijf jaar oudere zus op een boot, er reizen ook andere familieleden mee – blijkt als hij op de boot komt. Het besef om afscheid te nemen is er amper. Is dit een daad van liefde of een daad van wanhoop van de ouders? Op de boot zitten 133 mensen, de boot meet

2,5 m bij 12 m. Zonder eten, zonder drinken dobberen de mensen vijf dagen en nachten op zee rond. De kleine boot afgeladen met mensen doolt doelloos over de woeste, immense zee. De vluchtelingen worden steeds banger. Op de boot wordt veel gebeden. In één van die nachten denkt de jonge Tuan dat de boot zal gaan zinken. In doodsangst klemmt hij zich in die nacht vast aan een dobber. Mocht de boot zinken, dan kan hij met de dobber zwemmen om toch in leven te blijven, is zijn gedachte. Zijn neef die hij naast zich bevend en angstig ziet liggen, fluistert in zijn oor: "Als de boot zinkt, ga je toch dood." Na deze woorden laat Tuan de dobber los en valt zelfs in slaap. Dan heeft hij een bijzondere ervaring. Door het water heen ziet hij zichzelf wegzakken naar de bodem van de zee. "Dit was het dan," denkt Tuan, "het is klaar, over en uit!"

Tot zijn verbazing wordt hij de volgende ochtend 'gewoon' wakker. Hij heeft het sterke gevoel dat God hem die nacht heeft omarmd en vastgehouden. Zijn leven is door God bewaard. Na deze nacht met de dood voor ogen heeft God een vaste plaats in het leven van Tuan. God laat hem niet zinken naar de zeebodem, God draagt hem.

Na vijf dagen en nachten worden ze opgepikt door een Nederlands schip. De groep vluchtelingen wordt naar Singapore gebracht. Na een verblijf van drie maanden krijgt de groep toestemming om naar Nederland te komen. Op 7 december 1980 arriveren ze in een opvangcentrum in Lobith. Er wacht hen een gastvrije ontvangst. Buiten is het koud, het welkom is aangenaam warm. Volgens goed katholiek gebruik gaat de groep Vietnamezen op de eerste zondag na aankomst naar de Rooms-Katholieke kerk in Lobith. Wie schetst hun verbazing en plezier als blijkt dat ze, zonder ook maar één woord Nederlands te spreken, de mis uitstekend kunnen volgen. Vanuit de kerk wordt gevraagd of de groep Vietnamezen in de kerstnacht Vietnamese liederen wil zingen. Vanaf die tijd gaat Tuan uit overtuiging naar de kerk en vindt hij troost en steun in zijn gebeden tot God en Maria.

Tijdens zijn middelbareschooltijd woont hij bij een oom en tante in huis. Hij moet hard werken voor goede resultaten op school en had zelf nooit verwacht in één keer te slagen. In het vijfde jaar van het atheneum gaat Tuan denken over een vervolgstudie. Als een echte bèta-man denkt hij aan een studie luchtvaart- en ruimtebouwkunde, vliegtuigbouwkunde of elektroautomatisering aan de TU in Delft. Dan vraagt een priester hem: "Tuan, is priester worden iets voor jou?" Tuan kijkt hem verbaasd aan. Niets voor hem: druk met voetbal, zanger van de band, uitgaan en dansles.

Toch heeft de vraag van de priester een zaadje geplant dat wortel schiet in het volgende schooljaar. Na het eindexamen (1989) zoekt Tuan de priester op met vragen over de priester- en theologieopleiding.

Hij komt tot de conclusie dat hij iets terug wil doen voor God en de mensen die hem zo hartelijk hebben ontvangen. Hij ziet om zich heen dat er een tekort is aan priesters. In zijn besluit speelt mee dat in Vietnam door het communistische regime kerken worden gesloten, priesters gevangen worden gezet: de pastoor en de kapelaan van zijn thuis parochie, de seminaristen worden naar huis gestuurd om op het land te gaan ploegen. Dáár kunnen de mensen niet eens naar de kerk.

Na wat overpeinzingen besluit Tuan de stap te zetten en hij meldt zich aan bij de priester- en theologie opleiding in Utrecht. Van zondagavond tot vrijdag intern en in het weekend vrij om naar familie te gaan of om te gaan voetballen. Er is geen twijfel meer en Tuan gaat ervan uit dat God en Maria hem zullen steunen op deze weg.

De priesteropleiding ervaart hij als pittig. De verplichte boekenlijst is lang, net als op het atheneum. Als nieuwkomer is de taal nog wel eens een struikelblok. Op het atheneum heeft hij geen klassieke talen gehad, dit is wel een belangrijk onderdeel van zijn opleiding. Ook al zitten de trainen soms hoog, hij zet door en behoudt hij zijn motivatie.

Na drie jaar studie kiest hij ervoor om tijdens zijn theologisch practicum de zusters van Moeder Teresa in de Jordaan in Amsterdam te helpen met het opvangen van de dak- en thuislozen. Een jaar voor het afronden van zijn studie krijgt hij een fijne stageplaats in de parochie van Keijenborg en Steenderen, in de Achterhoek. Qua reis is het een onderneming van zeker twee uur: van Utrecht naar Zutphen, met het boemeltje naar Vorden en dan met de bus naar Keijenborg. Eens in de twee weken onderneemt hij de

reis naar Utrecht voor supervisie. Tuan woont bij de pastoor van Keijenburg in de pastorie. Hij omschrijft deze pastoor als een wijze, oude man. De pastoor laat hem met regelmaat alleen, zodat hij kan ervaren hoe het is om alleen op een pastorie te wonen.

De stage sluit hij goed af, maar terug op de priesteropleiding in Utrecht om zijn studie af te ronden bekruipt hem een gevoel van twijfel. De vraag die hij zichzelf stelt is: "Kan ik als priester wel alleen wonen, ga ik me niet eenzaam voelen?" De gedachte aan de mogelijkheid om te trouwen en een gezin te stichten komt bij hem op. Het is een verwarrende periode, zijn hart ligt immers bij de Kerk. Tuan gaat diep bij zichzelf te rade. Tijdens een doordeweekse viering in de

kerk is hij diep in gebed verzonken, hij kijkt op en ziet een gestalte voorbij schijden. Na de viering komt hij terug op zijn kamer en ziet opnieuw een gedaante op hem wachten. Vanaf dat moment voelt Tuan altijd de nabijheid van iemand, waar hij ook is. Iemand die met hem gaat op zijn weg. Jaren later komt hij erachter dat deze gedaante Christus was, zijn metgezel. Tuan verwoordt het als volgt: "Alleen, maar niet eenzaam." Deze ervaring maakt dat hij uit volle overtuiging voor het priesterschap kiest. Vanaf dan is zijn leidraad: "Amicus Jesu: Vriend van Jezus." Met heel hard werken, hulp van anderen en vooral hulp van boven studeert hij af en begint aan een volgende fase, die van het werkend leven.

Zijn scriptie is geschreven in het hoofdvak systematische theologie met als onderwerp de werking van de Heilige Geest in de eucharistie. Om het concreter te maken: wat is de rol van de Heilige Geest in de eucharistie? Wie mag er deelnemen aan de communie? De huidige Paus zegt nu wat Tuan al in zijn scriptie 25 jaar geleden concludeerde.

Werk zoekt hij bij voorkeur in een parochie binnen een uur rijden vanaf Utrecht. Dan kan hij gemakkelijk zijn familie, vrienden en kennissen in het westen van het land bezoeken. Hij begint als parochie-vicaris, voorheen kapelaan, in Culemborg en omgeving. Hij woont in Beest op de pastorie. Na vier en een half jaar wordt hij gebeld met de vraag of hij pastoor wil worden in Groessen e.o. De eerste reactie van Tuan is dat hij er nog niet klaar voor is. De vicaris-generaal, de voormalige rector van de priesteropleiding die hem goed kent, weet hem te overtuigen van zijn eigen kwaliteiten en in 2004 begint hij als pastoor van vier samenwerkende parochies

in de Liemers. Zijn woonplaats is de pastorie in Groessen, hij blijft er vijf en een half jaar. In 2009 wordt hij gevraagd om pastoor te zijn in Amersfoort en omgeving. Hooglanderveen wordt zijn nieuwe woonplaats met een tennisclub op een loopafstand van de pastorie en kerk, wat hij heel fijn vindt.

In het voorjaar van 2018 komt de vraag of Tuan pastoor wil worden in Arnhem e.o. Hij hoeft niet lang na te denken en zegt volmondig 'ja'. Arnhem is vertrouwd, Tuan kent de stad al vanuit zijn jeugd in Lobith. Als middelbare scholier bezoekt hij later vanuit Nieuwegein zijn vrienden in Arnhem en logeert bij hen. Hij doet diverse kerken aan, de Martinuskerk is zijn favoriet. Dat heeft een praktische reden: er is ook een H. Mis op zondagavond. Dus... op zaterdagavond uit: biljarten, de Korenmarkt etc., zondagochtend uitslapen en zondagavond naar de kerk.

Pastoor zijn in een grote parochie is een mooie én drukke baan. Er zijn vier kerken om tussen te peddelen. Voorgaan in de liturgie, bezoeken van parochianen, het begeleiden van bijbelgroepen en nieuwe katholieken zijn een belangrijk deel van zijn werk. Er zijn vergaderingen en veel contacten met mensen. De theologische en de menselijke kant van het werk spreken hem bijzonder aan. Hoewel de samenleving is veranderd, complexer is geworden, probeert hij te luisteren naar de verhalen van mensen en hun vragen te beantwoorden. Hij ondersteunt bij de ontwikkeling van hun geloof in de Drie-ene God. Met plezier maakt hij ze wegwijs in de Heilige Sacramenten en in de tradities van de kerk.

Is het een lastige balans tussen de wetten en regels van de Kerk en wat de parochianen van u vragen?

Nadenkend haalt hij zijn schouders op. "Ik wil open en toegankelijk zijn. Ik zoek wel een weg en wil vooral mezelf blijven." Tuan voelt zich soms een pionier in het werk en zoekt de ruimte om te handelen. Hij trekt met iedereen op, ook buiten de kerk.

Landelijk gezien neemt het kerkbezoek af. Hoe gaat het met het kerkbezoek in Arnhem?

In Arnhem is het aantal gelovigen dat de kerk bezoekt stabiel. Sterker nog: in de Martinuskerk in de Steenstraat stijgt het aantal bezoekers bij de Eucharistievieringen. Zo kunnen op een zon-

Communicantjes

dag wel 180 mensen deelnemen aan de viering! Lachend zegt hij: "Ouderwets gezellig." Als reden voor de drukbezochte vieringen noemt Tuan de herkenbaarheid van de liturgie. Mensen uit andere culturen herkennen de liturgie en de rituelen. Ook de samenzang verbindt de mensen. Volgens Tuan hebben mensen de behoefte om de nabijheid van God te voelen en Jezus als metgezel in hun midden te weten. Tijdens de Paaswake van 2024 zijn er 14 nieuwe katholieken gedoopt en gevormd.

Gevraagd naar zijn meest geliefde kerkelijke feest noemt hij de Goede Week en Pasen. Naar de mening van Tuan vieren we met Pasen de kern van het geloof en het ontstaan van de Kerk. In deze periode komt alles samen: leven, lijden, afscheid nemen, je kruis dragen alleen en samen, de dood tegemoet gaan. Maar het is niet het einde. Er is hoop. De gelovigen zullen met Christus opstaan en voor eeuwig leven.

Naast het werk is er ook tijd voor ontspanning. De favoriete hobby is tennis (voor insiders: hij kan mee met speelsterkte 6 zowel enkel als

dubbel). Met voorzichtige trots zegt hij dat hij bij de interne maandagcompetitie (zijn vrije dag) weinig tegenstand krijgt. In de zomervakantie is het tijd om te kamperen met een goede vriend die hij op de priesteropleiding heeft leren kennen en die inmiddels hulpbisschop geworden is. Al vierendertig jaar kamperen zij samen. De tent in de auto en gáán. Maakt niet uit waarheen want Tuan voelt zich overal thuis. Jezus zei: "Waar ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn." Dat ervaart Tuan vanaf zijn priesterschap (1999) en óók in de vakantie.

25 jaar priesterschap in data

23 jan. 1999	diaken gewijd
1 mei 1999	eerste benoeming als diaken in Culemborg, Buren, Geldermalsen e.o.
25 sep. 1999	priester gewijd in de kathedraal -H.Catharinakerk- in Utrecht
1 feb. 2004	Pastoor in De Liemers (Groessen, Loo, Duiven, Westervoort)
1 jul. 2009	Pastoor in Amersfoort e.o.
1 jun. 2018	Pastoor in Arnhem e.o.